

ความคิดเห็นของครูที่มีต่อการบริหารงานแนะแนวในวิทยาลัยสารพัดช่างศรีสะเกษ

นายรัชชัช กาหาวงศ์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความคิดเห็นของครูที่มีต่อการบริหารงานแนะแนวในวิทยาลัยสารพัดช่างศรีสะเกษ 2) เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูที่มีต่อการบริหารงานแนะแนวในวิทยาลัยสารพัดช่างศรีสะเกษ จำแนกตามเพศ และประสบการณ์ในการทำงาน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ครูที่ปฏิบัติงานในวิทยาลัยสารพัดช่างศรีสะเกษ โดยใช้ตารางของเครซีและมอร์แกน (Krejcie & Morgan) ได้จำนวน กลุ่มตัวอย่าง 86 คน โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random sampling)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ ดังนี้

- ครูมีความคิดเห็นต่อการบริหารงานแนะแนวในวิทยาลัยสารพัดช่างศรีสะเกษ โดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก
- ผลการเปรียบเทียบครูที่มีเพศต่างกันมีความคิดเห็นต่อการบริหารงานแนะแนวในวิทยาลัยสารพัดช่างศรีสะเกษ โดยภาพรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน
- ผลการเปรียบเทียบครูที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกันมีความคิดเห็นต่อการบริหารงานแนะแนวในวิทยาลัยสารพัดช่างศรีสะเกษ โดยภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยครูที่มีประสบการณ์ในการทำงานน้อยกว่า 5 ปี มีความคิดเห็นมากกว่า ครูที่มีประสบการณ์ในการทำงาน 5-10 ปี และ 10 ปีขึ้นไปทุกด้าน

คำสำคัญ : ความคิดเห็น, การบริหารงานแนะแนว, ครู, วิทยาลัยสารพัดช่างศรีสะเกษ

ความนำ

การศึกษาเป็นกระบวนการที่สำคัญยิ่งในการพัฒนาคนให้มีคุณภาพ โดยเฉพาะการศึกษายุคปัจจุบันและแนวโน้มในอนาคตจึงต้องเน้นที่ประสบการณ์ที่สร้างความเข้มแข็งทางปัญญา สามารถสร้างความรู้ใหม่เพื่อให้เกิดการสร้างชีวิตและสังคมที่ยึดมั่น คุณงามความดีจึงมีความสงบสุขอย่างยั่งยืน การพัฒนาเด็กไทยให้มีคุณภาพอย่างสมบูรณ์ โรงเรียนต้องนำกระบวนการแนะแนวมาสนับสนุน ส่งเสริม พัฒนา และเติม

งานแนะแนวเป็นงานที่สำคัญงานหนึ่งของโรงเรียนที่ต้องได้รับการสนับสนุน จากผู้บริหาร ต้องการทรัพยากรการบริหารและเวลาที่เพียงพอในการดำเนินงานและสิ่งที่สำคัญที่สุดประการหนึ่งก็คือ

ความต้องการความสามารถในการเป็นผู้นำของผู้บริหารปัจจัยต่าง ๆ ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้จะเกิดขึ้นมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถ และหลักการบริหารของผู้บริหารเป็นสำคัญ โรงเรียนจึงต้องดำเนินการให้ได้อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อก่อให้เกิดประโยชน์ต่อนักเรียนอย่างแท้จริง ซึ่งงานแนะแนวจะประสบผลสำเร็จลุล่วงไปด้วยดีเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้บริหารโรงเรียนเป็นผู้มีอำนาจสั่งการ (วัชร ทรัพย์มี, 2556) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของผู้บริหารในการบริหารงานแนะแนวไว้ว่า ผู้บริหารโรงเรียน คือ มีอำนาจสูงสุดของแต่ละโรงเรียนที่สามารถวินิจฉัยและตัดสินใจสั่งการให้บุคลากรในความดูแลและต้องปฏิบัติภารกิจในความรับผิดชอบจึงถือได้ว่าผู้บริหารโรงเรียนเป็นบุคคลสำคัญที่สุดของการจัดการแนะแนวในโรงเรียน ครูแนะแนว ผู้ปกครอง และทุกฝ่ายต้องร่วมมือกัน เพื่อช่วยให้นักเรียนรู้จักและเข้าใจตนเอง รู้จักและเข้าใจสิ่งแวดล้อม สามารถปรับตัวให้เหมาะสมกับสิ่งแวดล้อมและสถานการณ์เป็นอย่างดี ตลอดจนสามารถตัดสินใจเลือกปฏิบัติได้ถูกต้อง เฉลียวฉลาด อยู่ในสังคมได้อย่างเหมาะสมมีความสุข โดยอาศัยหลักการ (สถิต วงษ์สวรรค์, 2557) การแนะแนวต้องจัดให้ครอบคลุมชีวิตของนักเรียนในทุกด้าน คือ การศึกษา อาชีพ และบุคลิกภาพต้องจัดอย่างต่อเนื่องควรมีแผนปฏิบัติงานที่แน่นอน โดยให้สอดคล้องและสัมพันธ์กับปัญหาความต้องการในปัจจุบันและแนวโน้มในอนาคต งานแนะแนวควรมีข้อมูลเกี่ยวกับนักเรียน ทุกด้านตรงความเป็นจริงเป็นปัจจุบัน ซึ่งสามารถช่วยเหลือนักเรียนได้ตรงตามความต้องการทุกคน และควรช่วยนักเรียนให้สามารถนำตนเองและพึ่งตนเองได้

ดังนั้น การบริหารงานแนะแนวในวิทยาลัยสารพัดช่างศรีสะเกษ พบว่า สถานศึกษายังมองไม่เห็นความสำคัญของการแนะแนวในสถานศึกษา ผู้บริหารสถานศึกษาเองก็ไม่ให้ความสำคัญกับกิจกรรมหรืองานแนะแนวเท่าที่ควรนัก ปัญหาการดำเนินงานแนะแนวในสถานศึกษา ได้แก่ การบริหารงานแนะแนวยังไม่เป็นระบบ ไม่มีการกำหนดบทบาทหน้าที่ของแต่ละหน่วยงานให้ชัดเจนและยังขาดการประสานงานที่ดี ผู้บริหารมีความรู้ ความเข้าใจและเจตคติแตกต่างกัน และยังขาดผู้รับผิดชอบงานแนะแนวที่มีคุณภาพและรู้เรื่องการแนะแนวโดยตรง การจัดการบริหารงานแนะแนวในโรงเรียนมีการปฏิบัติในระดับที่ต้องปรับปรุง ในขณะที่ผู้บริหารโรงเรียน ครูแนะแนว และครู-อาจารย์ ต้องการให้ปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลางและโรงเรียนขาดครูแนะแนวที่ปฏิบัติหน้าที่โดยตรง การปฏิบัติงานของฝ่ายแนะแนวทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านการรวบรวมข้อมูลนักเรียน ด้านสารสนเทศ ด้านการให้คำปรึกษา และด้านการจัดวางตัวบุคคลก็ยังไม่สมบูรณ์

จากสภาพปัญหาและความสำคัญของการบริหารงานแนะแนวในสถานศึกษาดังกล่าว ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการบริหารงานแนะแนวในโรงเรียน จึงมีความสนใจวิจัยความคิดเห็นของครูที่มีต่อการบริหารงานแนะแนวในวิทยาลัยสารพัดช่างศรีสะเกษเพื่อนำไปพัฒนาและปรับปรุงการดำเนินงานแนะแนวของวิทยาลัยสารพัดช่างศรีสะเกษให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของครูที่มีต่อการบริหารงานแนะแนวในวิทยาลัยสารพัดช่างศรีสะเกษ

2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูที่มีต่อการบริหารงานแนะแนวในวิทยาลัยสารพัดช่างศรีสะเกษ จำแนกตามเพศ และประสบการณ์ในการทำงาน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ครูที่ปฏิบัติงานในวิทยาลัยสารพัดช่างศรีสะเกษ จำนวน 105 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ ครูที่ปฏิบัติงานในวิทยาลัยสารพัดช่างศรีสะเกษ ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย จำนวน 86 คน โดยใช้ตารางของเครซีและมอร์แกน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ สถานะของผู้ตอบแบบสอบถาม (เพศ, ประสบการณ์ ในการทำงาน)

2.2 ตัวแปรตาม คือ ความคิดเห็นของครูที่มีต่อการบริหารงานแนะแนว ในวิทยาลัยสารพัดช่างศรีสะเกษ จำนวน 4 ด้าน คือ

2.2.1 การบริหารงานด้านรวบรวมข้อมูลนักเรียน

2.2.2 การบริหารงานด้านสารสนเทศ

2.2.3 การบริหารงานด้านการให้คำปรึกษา

2.2.4 การบริหารงานด้านการจัดวางตัวบุคคล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามที่ผ่านการทดสอบหาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง Index of Congruence (IOC) และค่าความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นในด้านรวบรวมข้อมูลนักเรียนมีค่าเท่ากับ .67, ด้านสารสนเทศ มีค่าเท่ากับ .73, ด้านการให้คำปรึกษา มีค่าเท่ากับ .79, ด้านการจัดวางตัวบุคคล มีค่าเท่ากับ .70 โดยแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ 1. ข้อมูลส่วนบุคคล 2. แบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นของครูที่มีต่อการบริหารงานแนะแนวในวิทยาลัยสารพัดช่างศรีสะเกษ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่หาค่าร้อยละ

2. ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของครูที่มีต่อการบริหารงานแนะแนวในวิทยาลัยสารพัดช่างศรีสะเกษ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การหาค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

3. เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูที่มีต่อการบริหารงานแนะแนวในวิทยาลัยสารพัดช่างศรีสะเกษ จำแนกตามเพศ โดยใช้ t-test

4. เปรียบเทียบความคิดเห็นของครูที่มีต่อการบริหารงานแนะแนวในวิทยาลัยสารพัดช่างศรีสะเกษ จำแนกตามประสบการณ์ในการทำงาน ใช้การวิเคราะห์หาค่าความแปรปรวนทางเดียว (One-Way Analysis of Variance) หากมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจะเปรียบเทียบค่าคะแนนเป็นรายคู่ ตามวิธีของเซฟเฟ้ (Scheffe's Post hoc Comparison)

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล สรุปได้ดังนี้

1. ครูมีความคิดเห็นต่อการบริหารงานแนะแนวในวิทยาลัยสารพัดช่างศรีสะเกษ โดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก

2. ผลการเปรียบเทียบครูที่มีเพศต่างกันมีความคิดเห็นต่อการบริหารงานแนะแนวในวิทยาลัยสารพัดช่างศรีสะเกษ โดยภาพรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

3. ผลการเปรียบเทียบครูที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกันมีความคิดเห็นต่อการบริหารงานแนะแนวในวิทยาลัยสารพัดช่างศรีสะเกษ โดยภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยครูที่มีประสบการณ์ในการทำงานน้อยกว่า 5 ปี มีความคิดเห็นมากกว่า ครูที่มีประสบการณ์ในการทำงาน 5-10 ปี และ 10 ปีขึ้นไปทุกด้าน

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่องความคิดเห็นของครูที่มีต่อการบริหารงานแนะแนวในวิทยาลัยสารพัดช่างศรีสะเกษ พบว่า ประเด็นที่น่าสนใจควรนำมาอภิปรายผล ดังนี้

1. ครูมีความคิดเห็นต่อการบริหารงานแนะแนวในวิทยาลัยสารพัดช่างศรีสะเกษ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เพราะงานแนะแนวเป็นงานบริการที่สำคัญอย่างหนึ่งของโรงเรียนที่จัดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนรู้จักปรับตัวเองให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมและสังคมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วเพื่อให้ผู้เรียนสามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุขตามสมควรกับอัตรภาพได้มีการพัฒนาตนเองตามความถนัด ตามความสามารถและความสนใจเพื่อจะได้เจริญเติบโตขึ้นมาเป็นบุคคลที่มีประโยชน์ต่อสังคมซึ่งโรงเรียนจะต้องปฏิบัติและได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหาร สอดคล้องกับงานวิจัยของศราวณี ศรีพัว (2555) ได้ศึกษาความคิดเห็นของครูที่มีต่อการบริหารงานแนะแนวใน โรงเรียนศูนย์อำนวยการเครือข่ายภูพานทอง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ ประถมศึกษาสกลนคร เขต 1 พบว่า ครูมีความคิดเห็นต่อการบริหารงานแนะแนวในโรงเรียนศูนย์อำนวยการเครือข่ายภูพานทอง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ ประถมศึกษาสกลนคร เขต 1 โดยภาพรวมในระดับมาก ทั้งนี้ เนื่องมาจากงานแนะแนวเป็นงานสำคัญงานหนึ่งของโรงเรียนที่ต้องปฏิบัติและต้องได้รับการสนับสนุนจากผู้บริหาร ซึ่งอภิปรายในแต่ละด้าน ได้ดังนี้

ด้านที่ 1 การบริหารงานด้านรวบรวมข้อมูลนักเรียน โดยภาพรวมครุมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก เพราะผู้บริหารได้ให้ความสำคัญต่อการบริหารงานแนะแนวด้านรวบรวมข้อมูลนักเรียนเพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานของนักเรียนช่วยให้ทราบความต้องการและปัญหาของนักเรียน โรงเรียน และชุมชน เพื่อนำมาใช้ประโยชน์ในการช่วยเหลือนักเรียนมากที่สุด เพื่อจะได้รู้จักนักเรียนของตนเองในด้านส่วนตัวมากที่สุด สอดคล้องกับ พงพุช ทุมคปิน (2556) ได้ศึกษาการบริหารงานแนะแนวในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานประถมศึกษาอำเภอเขียง จังหวัดเขียงราย ผลการศึกษาพบว่า โรงเรียนควรเก็บข้อมูลนักเรียนทุกคนคณะครูต้องเห็นประโยชน์ของการแนะแนว ครูทุกคนควรเป็นครูแนะแนว

ผู้บริหารมีการส่งเสริมและสนับสนุนให้ครูมีการใช้แบบทดสอบวัดความสนใจ บุคลิกภาพ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งนี้เนื่องจากผู้บริหารเห็นว่าครูแนะแนวควรดำเนินการสร้างเครื่องมือเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล หรือรวบรวมแบบสอบถาม แบบทดสอบต่าง ๆ เอาไว้ในห้องแนะแนวเพื่อสะดวกในการนำมาใช้ประโยชน์ สอดคล้องกับสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2555) ซึ่งกล่าวไว้ว่าครูแนะแนวควรสร้างเครื่องมือเพื่อใช้ในการรวบรวมข้อมูล เช่น แบบสอบถาม แบบทดสอบ แบบวัดความสนใจ วัดบุคลิกภาพ แบบฟอร์มต่าง ๆ เพื่อใช้ในการรวบรวมข้อมูลและดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้บริหารมีการมอบหมายให้ครูแนะแนววางแผนเก็บรวบรวมข้อมูลนักเรียนเป็นรายบุคคลอย่างเป็นระบบทั้งนี้เนื่องจากผู้บริหารได้เล็งเห็นความสำคัญในการจัดเก็บข้อมูลที่รวบรวมมาได้ให้เป็นระบบเพื่อง่ายต่อการค้นหาและนำไปใช้ประโยชน์

ผู้บริหารมีการส่งเสริมและสนับสนุนให้ครูมีการใช้ระเบียบสะสม รวบรวมข้อมูล เกี่ยวกับตัวนักเรียนทั้งนี้เนื่องจากเมื่อครูทำการเก็บรวบรวมข้อมูลนักเรียนเป็นรายบุคคลแล้วก็นำข้อมูลมาทำระเบียบสะสม ซึ่งสอดคล้องกับอภิชาติ เศรษฐินวิชัยกิจการ (2557) กล่าวว่าโรงเรียนต่าง ๆ สามารถดำเนินงานระเบียบสะสมได้ มีการมอบหมายให้ครูแนะแนววางแผนเก็บข้อมูลรายบุคคลอย่างเป็นระบบ บันทึกข้อมูลส่วนตัวของนักเรียนลงในระเบียบสะสมของแต่ละคนอย่างต่อเนื่องโดยนำข้อมูลนั้นมาวิเคราะห์สภาพปัญหาและความต้องการซึ่งมีผลในการจัดทำแผนงาน โครงการแนะแนว

ด้านที่ 2 การบริหารงานด้านสารสนเทศ โดยภาพรวมครุมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก เพราะผู้บริหารได้ทำการสนับสนุนการจัดนิทรรศการ การจัดป้ายนิเทศ ฉายสไลด์หรือวีดีโอเทปสำหรับแนะแนวเพื่อให้นักเรียนได้รับความรู้ข่าวสารที่เป็นประโยชน์และยังสนับสนุนการจัดระบบเครือข่ายของหน่วยงานเพื่อให้ครูแนะแนวได้มีการจัดทำจุลสารเพื่อบริการข่าวสารด้านการศึกษาให้แก่นักเรียน มีการจัดระบบและการนำเสนอข้อมูลที่สนองความต้องการของนักเรียน มีการจัดหาสื่อต่าง ๆ ที่จะให้นักเรียนได้ศึกษาค้นคว้าเพื่อให้นักเรียนสามารถตัดสินใจเลือกแผนการเรียนและอาชีพที่ต้องการหารายได้ระหว่างเรียนและอาชีพที่นักเรียนต้องการจะไปประกอบอาชีพในอนาคตซึ่งสอดคล้องกับเพชรังสรรค์ จันทรงยี (2555) ได้ศึกษาประสิทธิผลการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัด สำนักงานประถมศึกษาจังหวัดสกลนคร พบว่า ครูมีความคิดเห็นต่อการบริหารงานแนะแนวในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานประถมศึกษาจังหวัดสกลนคร ในด้านข้อมูลสารสนเทศในระดับมาก เพราะครูแนะแนวจะต้อง

ดำเนินการจัดสารสนเทศให้ตรงกับความต้องการและสนใจและความต้องการของนักเรียนโดยเนื้อหาของสารสนเทศจะเป็นข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษา อาชีพ การปรับตัว

ผู้บริหารมีการส่งเสริมและสนับสนุนการจัดกิจกรรมโฮมรูมเพื่อให้ครูได้พบนักเรียนของตนอย่างใกล้ชิด ทั้งนี้เนื่องจากผู้บริหารมีการส่งเสริมการจัดกิจกรรมโฮมรูมทุกวันหลังเลิกแถวและทุกวันพุธ ซึ่งครูจะคอยให้คำปรึกษาแก่เด็กในเรื่องหลักๆ คือ วิชาการ ทักษะทางสังคม และการบริการชุมชน นอกจากนี้ครูโฮมรูมยังทำหน้าที่เชื่อมโยงบ้านและโรงเรียนให้ใกล้ชิดและทำงานดูแลพัฒนาเด็กร่วมกันมากขึ้น

ผู้บริหารมีการส่งเสริมและสนับสนุนการจัดปัจฉิมนิเทศ เพื่อเป็นการเสนอข้อมูลต่าง ๆ ให้นักเรียนทราบก่อนสำเร็จการศึกษา ทั้งนี้โรงเรียนมีการจัดกิจกรรมการปัจฉิมนิเทศ เพื่อชี้แจงให้ข้อมูล และให้แนวทางในเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกักิจกรรม เช่น เมื่อสำเร็จการศึกษาการปัจฉิมนิเทศจะเป็นการให้โอวาท อวยพร ให้แนวทางในการวางแผนเพื่อก้าวสู่การเปลี่ยนแปลงทางบทบาทหน้าที่จากนักเรียนนักศึกษาไปเป็นผู้ใหญ่วัยทำงานพร้อมเข้าสู่โลกของอาชีพ ผู้สังคมความเป็นจริง ให้แนวทางการพัฒนาตนหรือศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นไป ตลอดจนถึงการสร้างความสัมพันธ์อันดี ปลูกฝังความรักความศรัทธาระหว่างองค์กร สถาบันให้เหนียวแน่นซึ่งสอดคล้องกับเทศชัย แสงพงค์ (2555) ได้ศึกษาการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียน ขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุบลราชธานี กรณีผู้บริหารสถานศึกษา พบว่า การจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนที่ผู้บริหารเห็นว่ามีความจำเป็นระดับมาก คือ การจัดปฐมนิเทศและปัจฉิมนิเทศนักเรียน การจัดให้มีครูประจำ หน้าที่ครูแนะแนว และให้คำปรึกษาแก่นักเรียน หน่วยงานที่รับผิดชอบต้องจัดสรรอัตรากำลังครูแนะแนวให้โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา โรงเรียนละ 1 คน ผู้บริหารต้องให้ความสำคัญในการแนะแนว

ผู้บริหารมีการส่งเสริมและสนับสนุนการจัดกิจกรรมวันอาชีพ เพื่อให้ให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับอาชีพต่าง ๆ ทั้งนี้เนื่องจากผู้บริหารมีการส่งเสริมการจัดกิจกรรมวันอาชีพ และเปิดบ้านสู่อาชีพโดยได้มีการเชิญวิทยากรที่ประกอบอาชีพต่าง ๆ มาเล่าประสบการณ์ในงานอาชีพที่ตนทำพร้อมกับจัดเป็นชมุ้งงานอาชีพต่าง ๆ เพื่อให้นักเรียนได้เข้าใจในงานอาชีพนั้น ๆ ในการเตรียมความพร้อมเพื่อก้าวเข้าสู่การประกอบอาชีพ

ด้านที่ 3 การบริหารงานด้านการให้คำปรึกษา โดยภาพรวมครูมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากเพราะผู้บริหารมีการสนับสนุนให้ครูที่มีความเชี่ยวชาญงานแนะแนวให้คำปรึกษา แนะนำแก่นักเรียน ทั้งนี้มีการสำรวจปัญหาและความต้องการของนักเรียนและจัดบันทึกการให้คำปรึกษาแก่นักเรียนทุกคนได้ศึกษาและทำการรวบรวมข้อมูลนักเรียนที่มีปัญหาคล้ายคลึงกันเพื่อปรึกษาเป็นกลุ่ม มีการจัดบรรยากาศของสถานที่บริการให้คำปรึกษาแก่ผู้ใช้บริการให้รู้สึกอบอุ่นและสบายใจ มีการเก็บรักษาข้อมูลนักเรียนเป็นความลับ มีการประสานงานและส่งต่อนักเรียนพบผู้เชี่ยวชาญในกรณีที่พบปัญหาที่อยู่นอกเหนือความสามารถของครูแนะแนวซึ่งสอดคล้องกับชุมพล แก้วสด (2556) ได้ศึกษาการบริหารงานแนะแนวในโรงเรียนสังกัดเทศบาลเมืองเขียงรายผลการศึกษาพบว่าสภาพการบริหารงานแนะแนวในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ซึ่งในการ

กำหนดกิจกรรมในกระบวนการบริหารงานด้านการให้คำปรึกษาจำเป็นต้องกำหนดวิธีการปฏิบัติกิจกรรมให้คำปรึกษาเป็นรายกลุ่ม รายบุคคล ตลอดจนต้องติดตามผลผู้มารับบริการให้คำปรึกษา

ผู้บริหารมีการสนับสนุนให้ครูได้เข้ารับ การอบรมความรู้เกี่ยวกับการให้คำปรึกษา ทั้งนี้เนื่องจากผู้บริหารมีการส่งเสริมการจัดทำโครงการเชิงวิทยากรผู้เชี่ยวชาญด้านการให้คำปรึกษาอบรมให้ความรู้แก่ครูที่ปรึกษาและครูแนะแนว นอกจากนี้ผู้บริหารยังมีการส่งเสริมให้ครูได้ไปทัศนศึกษาดูงานในส่วนที่เกี่ยวข้องกับระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียน

ผู้บริหารมีการส่งเสริมและสนับสนุนให้ครูมีการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล เพื่อช่วยเหลือนักเรียนให้เข้าใจตนเอง และสามารถตัดสินใจแก้ปัญหาได้อย่างเหมาะสม ทั้งนี้เนื่องจากผู้บริหารได้สนับสนุนการจัดทำโครงการครูที่ปรึกษาแต่งตั้งหน้าที่ให้ครูแต่ละท่านเป็นครูที่ปรึกษารับหน้าที่แนะแนว ช่วยเหลือนักเรียนและให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล

ผู้บริหารมีการส่งเสริมและสนับสนุนให้ครูมีการให้คำปรึกษาด้านการศึกษา เพื่อให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนที่ประสบ ปัญหาเกี่ยวกับการศึกษา ทั้งนี้เนื่องจากผู้บริหารได้สังเกตเห็นปัญหาด้านการศึกษาเป็นเรื่องที่สำคัญสำหรับนักเรียน โดยสนับสนุนให้ครูให้คำปรึกษาและให้ความช่วยเหลือในด้านการศึกษา เช่น การเตรียมความพร้อมในการศึกษาต่อ เรียนอย่างไรถึงจะประสบผลสำเร็จ เป็นต้น

ด้านที่ 4 การบริหารงานด้านจัดวางตัวบุคคล โดยภาพรวมครูมีความคิดเห็นอยู่ในระดับมาก เพราะผู้บริหารมีการจัดวางบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญ มีความรู้ความสามารถให้รับผิดชอบงานแนะแนวโดยตรง มีการจัดให้นักเรียนได้เลือกแผนการเรียนอย่างเหมาะสม มีการติดตามผลด้านการศึกษาต่อของนักเรียน การรู้จักตนเองและเข้าใจตนเองจะช่วยให้ นักเรียนสามารถตัดสินใจในการเลือกเรียนต่อ เลือกประกอบอาชีพ หรือรู้จักปรับตัวที่จะอยู่ในสังคมได้ ซึ่งสอดคล้องกับชมชนก ทวีชัย (2556) ได้ศึกษาสภาพและปัญหาของบริการแนะแนวในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัด กรุงเทพมหานคร พบว่าในด้านการจัดวางตัวบุคคลนั้น ผู้บริหารจะต้องจัดสรรบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญ มีประสบการณ์ในด้านการให้คำปรึกษาปฏิบัติหน้าที่เป็นครูแนะแนว เพื่อให้คำปรึกษาและช่วยเหลือนักเรียนให้เข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อมเพื่อให้ นักเรียนสามารถนำตนเองได้ เป็นต้นว่า การเลือกวิชาเรียนที่เหมาะสม การเลือกสาขาวิชาที่จะศึกษาต่อ การเลือกเข้ากิจกรรม การจัดทำงานทำในระหว่างเรียน การประกอบอาชีพ หรือการแก้ปัญหาต่าง ๆ และสามารถปรับตัวได้อย่างมีความสุขความเจริญก้าวหน้าในชีวิต

ผู้บริหารมอบหมายให้ครูการจัดกิจกรรมเสริมทักษะต่าง ๆ ให้กับนักเรียนที่ต้องการพัฒนาตนเอง ทั้งนี้เนื่องจากบริหารได้มีการสนับสนุนและมอบหมายให้ครูจัดทำโครงการเสริมทักษะความสามารถของนักเรียน โดยมีการจัดแข่งขันทักษะทางวิชาการ และทักษะด้านต่าง ๆ ตามความสามารถของนักเรียน

ผู้บริหารมีการมอบหมายให้ครูจัดกิจกรรมการสอนซ่อม เสริม ให้กับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ทั้งนี้เนื่องจากผู้บริหารได้สังเกตเห็นถึงปัญหาในด้านการเรียนของนักเรียนจึงมีการมอบหมายให้ครูได้จัดทำโครงการสอนซ่อมเสริมในช่วงหลังเลิกเรียน 1 ชั่วโมง เป็นเวลา 1 เดือน

ผู้บริหารมอบหมายให้ครูมีการส่งเสริมและสนับสนุนการจัดชมรมต่าง ๆ ให้นักเรียนมีส่วนร่วมตามความสนใจของนักเรียน ทั้งนี้เนื่องจากบริหารได้มีการสนับสนุนและมอบหมายให้ครูจัดทำโครงการเสริมทักษะความสามารถของนักเรียน โดยมีกิจกรรมชุมนุม และชมรมต่าง ๆ ให้นักเรียนได้เลือกตามความถนัดตามความสามารถและความต้องการของนักเรียน

2. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูที่มีต่อการบริหารงานแนะแนวในวิทยาลัยสารพัดช่างศรีสะเกษ โดยจำแนกตามเพศพบว่าในภาพรวมและรายด้าน ครูมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้เนื่องจากครูทั้งเพศชายและเพศหญิงต่างได้รับการสนับสนุนและส่งเสริมจากผู้บริหารเท่าเทียมกัน และในการมอบหมายหน้าที่ในการปฏิบัติงานแนะแนวนั้นผู้บริหารได้คำนึงถึงความรู้ ความสามารถและความเหมาะสม โดยไม่คำนึงถึงเพศ ซึ่งสอดคล้องกับ สรวาณี ศรีพัว ได้ศึกษาความคิดเห็นของครูที่มีต่อการบริหารงานแนะแนวในโรงเรียนศูนย์อำนวยการเครือข่ายภูพานทอง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ประถมศึกษาสกลนคร เขต 1 พบว่าครูมีความคิดเห็นต่อการบริหารงานแนะแนวในโรงเรียนศูนย์อำนวยการเครือข่ายภูพานทอง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ประถมศึกษาสกลนคร เขต 1 โดยภาพรวมในระดับมาก เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นจำแนกตามเพศไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้ก็อาจจะเนื่องมาจากครูทั้งเพศชายและเพศหญิงต่างได้รับการอบรมสั่งสอนในสถาบันที่เหมือนกันจึงมีจิตสำนึกและความรู้สึกที่ดี มีความรู้ความสามารถและมีความตระหนักในการปฏิบัติงานแนะแนวได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของครูที่มีต่อการบริหารงานแนะแนวในวิทยาลัยสารพัดช่างศรีสะเกษ โดยจำแนกตามประสบการณ์ในการทำงาน พบว่าโดยภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดย ครูที่มีประสบการณ์ในการทำงานน้อยกว่า 5 ปี มีความคิดเห็นมากกว่า ครูที่มีประสบการณ์ในการทำงาน 5-10 ปี และ 10 ปีขึ้นไปทุกด้าน ทั้งนี้เนื่องจากครูที่มีประสบการณ์ในการทำงานน้อยกว่า 5 ปี ส่วนใหญ่เป็นครูที่บรรจุใหม่ เป็นกลุ่มที่ตั้งใจทำงาน มีความกระตือรือร้นในการทำงาน มีความรู้ความสามารถในด้านเทคโนโลยี มีอายุใกล้เคียงกับนักเรียน นักศึกษา โดยผู้บริหารเห็นว่าคุณสมบัติดังกล่าวมีความเหมาะสมในการมอบหมายหน้าที่การปฏิบัติงานในงานแนะแนวมากกว่าครูที่มีประสบการณ์ในการทำงาน 5-10 ปี และ 10 ปีขึ้นไป ซึ่งสอดคล้องกับพล สำลี (2557) ได้ศึกษาการจัดบริการแนะแนวการจัดการบริการแนะแนวในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 11 พบว่าครูที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกันความคิดเห็นของครูที่มีต่อการบริหารงานแนะแนวในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 11 โดยภาพรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เนื่องจากครูส่วนใหญ่ในโรงเรียนเป็นครูที่มีอายุมาก บรรจุนาน ใกล้เคียงเกษียณอายุราชการจึงขาดความกระตือรือร้นในการทำงานและมีความรู้ด้านเทคโนโลยีน้อยและไม่ค่อยใส่ใจดูแลนักเรียน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากการทำวิจัยเรื่องความคิดเห็นของครูที่มีต่อการบริหารงานแนะแนวในวิทยาลัยสารพัดช่างศรีสะเกษ ยังมีหลายประการที่ยังไม่ได้ให้ความสำคัญและยังไม่ได้ปฏิบัติอย่างจริงจัง ผู้วิจัยจึงให้ข้อเสนอแนะในการทำผลการวิจัยไปใช้ดังนี้

1. ผู้บริหารควรที่จะต้องมีการส่งเสริมและสนับสนุนให้ครูจัดทำคู่มือประกอบการใช้เครื่องมือในการเก็บข้อมูลเพื่อให้การเก็บข้อมูลมีประสิทธิภาพมากขึ้น
2. ผู้บริหารควรที่จะต้องมีการส่งเสริมและสนับสนุนให้ครูจัดทำจุลสารเพื่อการบริการข่าวสารแก่นักเรียนเดือนละ 1 ครั้ง เพื่อให้ให้นักเรียนได้รับรู้ข่าวสารต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในโรงเรียน
3. ผู้บริหารควรจะต้องจัดตั้งศูนย์ให้คำปรึกษาเพื่อแก้ไขปัญหาเร่งด่วนเพราะในอาชีวศึกษานั้น ผู้เรียนส่วนใหญ่เป็นวัยรุ่นซึ่งมีปัญหามากมายโดยปัญหาบางเรื่องไม่สามารถแก้ไขโดยครูแนะแนวได้จึงต้องมีการจัดตั้งศูนย์ให้คำปรึกษา มีผู้เชี่ยวชาญในการให้คำปรึกษาเฉพาะด้าน
4. ผู้บริหารควรที่จะต้องมอบหมายให้ครูจัดกิจกรรมเสริมให้นักเรียนใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ โดยอาจจะมีการจัดตั้งชมรมต่าง ๆ ขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้เข้าร่วมทำกิจกรรมในเวลาว่าง

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรจะศึกษาการบริหารงานแนะแนวในโรงเรียนตามทัศนคติของผู้ปกครอง นักเรียน ชุมชน หน่วยงานและคณะกรรมการสถานศึกษา
2. ควรที่จะศึกษาและเปรียบเทียบการบริหารงานแนะแนวตามตัวแปรอื่น ๆ บ้าง เช่น ระดับการศึกษา อายุ เพศ ขนาดโรงเรียน เป็นต้น
3. ควรจะศึกษาการบริหารงานแนะแนวในด้านอื่น ๆ บ้าง เช่น ด้านวิชาการ ด้านการประชาสัมพันธ์ ด้านบุคลิกภาพ ด้านอาชีพ ด้านการติดตามผล เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2555). คู่มือการดำเนินงานแนะแนวในโรงเรียนการบริหารงานแนะแนว. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2556). ระบบการดูแลช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียนกรมสังกัดสามัญศึกษา. กรุงเทพฯ : คุรุสภา.
- ชุมพล แก้วสด (2556). การบริหารงานแนะแนวในโรงเรียนสังกัดเทศบาลเมืองเชียงราย. วิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา. เชียงราย. สถาบันราชภัฏเชียงราย.

- ชมชนก ทวีชัย. (2558). **สภาพและปัญหาของบริการแนะแนวในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัด กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา ภาควิชาการศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.**
- ทิตยา สุวรรณะชญ. (2558). **แนวคิดทฤษฎีสังคม. กรุงเทพมหานคร : ม.ป.พ.**
- เทพชัย แฝงพงศ์. (2555). **การจัดการบริการแนะแนวในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐานสังกัด สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุบลราชธานี : กรณีผู้บริหารสถานศึกษา. วิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญา ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.**
- เทพรังสรรค์ จันทรัมย์. (2555) **ความคิดเห็นของครูที่มีต่อการบริหารงานแนะแนวในโรงเรียนศูนย์ อำนวยการเครือข่ายภูพานทอง สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ประถมศึกษาสกลนคร เขต 1. วิทยานิพนธ์ หลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา สถาบันราชภัฏสกลนคร.**
- นุชนารถ จิตตรัตน์เสนีย์. (2558). **ปัญหาในการจัดบริการแนะแนวของครูแนะแนวในโรงเรียนขยายโอกาส ทางการศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเชียงใหม่. การค้นคว้าแบบอิสระหลักสูตร ปริญญา ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.**
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2556). **จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : พิมพ์ดี.**
- พงพูน หมุดปิ่น. (2556). **การบริหารงานแนะแนวในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา อำเภอเชียง จังหวัดเชียงราย. การค้นคว้าแบบอิสระ ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการ บริหารการศึกษา เชียงใหม่. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.**
- พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. (2558). **พฤติกรรมกลุ่ม. กรุงเทพฯ : วิถีที่พัฒนาจำกัด.**
- พจนีย์ มั่นสพรหม. (2556). **ปัญหาและความต้องการของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี เชียงใหม่ในการจัดการบริการงานแนะแนว. วิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.**
- พล ลำลี. (2557). **การศึกษาการจัดบริการแนะแนวการจัดการบริการแนะแนวในโรงเรียนขยายโอกาส ทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เขตการศึกษา 11. วิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญา ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาประถมศึกษา ภาควิชาประถมศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา.**
- รัตนา ประเสริฐสม. (2557). **เอกสารประกอบการเรียนวิชาพฤติกรรมมนุษย์กับการพัฒนา ตนเอง. กรุงเทพมหานคร : ศูนย์เอกสารและตำรา สถาบันราชภัฏสวนดุสิต.**

- วรรณวิมล คิ้วกัลด. (2557). **ความคิดเห็นของครูที่มีต่อการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงาน การประถมศึกษาจังหวัดตราด. งานนิพนธ์หลักสูตรปริญญาการศึกษาศาสตรมหา บัณฑิต สาขา วิทยานิพนธ์คหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.**
- วัลนิภา ฉลากบาง. (2555). **จิตวิทยาในการแนะแนวเด็กประถมศึกษา. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์.**
- วัฒนา พ็ชรวานิช. (2556). **หลักการแนะแนว. กรุงเทพฯ : ศาสนา.**
- ศรวณี ศรีพัว . (2555). **ปัญหาในการปฏิบัติงานของครูแนะแนวในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตร มหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ.**
- สัมพันธ์ ทองสมัคร. (2556). “งานแนะแนวกับการพัฒนาคุณภาพการศึกษา.” **วารสารแนะแนว, 29 (155),** หน้า 7.
- สุมณฑา พรหมบุญ. (2557). **จริยธรรมปัญหาของใคร. วารสารแนะแนว, 9 (146),** หน้า 5.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2555). **คู่มือการดำเนินงานแนะแนว เล่ม 1 การ บริหารงานแนะแนว. กรุงเทพฯ : ครูสภา.**
- อภิชาติ เศรษฐินวิชัยกิจการ. (2557). **สภาพปัจจุบันและความต้องการในงานแนะแนว. วารสารแนะแนว, 30(164),** หน้า 9.
- อรพิน บัวอินทร์. (2556). **การจัดการบริการแนะแนวในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัด สำนักงาน การประถมศึกษาจังหวัดเชียงราย. วิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญาการศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยเชียงใหม่**
- อุษณีย์ เย็นสบาย. (2558). **จิตวิทยาแนะแนว. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.**